

øvrigt kan bedømme dansk økonomisk politik på en anden måde end finansministeren.

Men jeg er lidt tryk ved, at vismændene egentlig har sagt det samme som Venstre: at regeringen har soldet opsvinget op. Jeg er lidt tryk ved, at den tidligere nationalbankdirektør Erik Hoffmeyer til Morgenavisen Jyllands-Posten i søndags siger, at der er taget alt for nonchalant på statens store gæld. Jeg er lidt tryk ved, at den nuværende vismand Torben M. Andersen siger, at det er en farlig færd, regeringen har betrådt ved passivt at læne sig tilbage og forvente, at det er konjunkturopsvinget, der løser det fundamentale danske problem.

Så siger finansministeren, at Venstre har et medansvar. Ja, vi har et medansvar og vil også gerne tage et medansvar. Men det er uforvarsomt, at der ikke gribes hårdere ind over for den gældsætning, der fortsat finder sted, på trods af at vi har et gunstigt konjunkturforløb, og på trods af at vi – som finansministeren siger det – har et langt bedre konjunkturforløb end landene omkring os. Det er dybt uforvarsomt, at vi ikke allerede nu på en helt anden måde tager fat om hovedproblemet: statens stadige gældsstiftelse. Det er angribeligt over for de nulevende danskere, men det er især angribeligt over for dem, der kommer til at betale regningen: vores efterfølgere. Det er angribeligt, at moralen er: Lad os bruge pengene nu og lad andre betale efterfølgende.

Jeg synes også, det er angribeligt, at finansministeren overhovedet går ind på fiflerier i sit budget omkring de 13 måneder. Jeg kunne respektere, hvis finansministeren sagde: Der er argumenter for, at staten skal have de penge tidligere, end vi ellers skulle have haft. Det er statens penge, og vi skal have dem lidt før. Det er et ærligt argument. Det kunne jeg godt forstå at man kunne have. Men hvad er det, finansministeren siger? Jo, finansministeren siger til kommunerne: Vi vil have pengene noget før. Det er klart en fordel. Den rentegevinst, vi har ved at få pengene lidt før, vil vi have enten i form af sparet rente eller i form af en renteindtægt. Den vil vi gerne siden aflevere til kommunerne. Så siger kommunerne: Jamen så gør det jo ikke noget, for det, vi mister, er renteindtægten, og den bliver kompenseret.

Men rentebeløbet er jo det eneste realøkonomiske overhovedet i den transaktion. Hvis man er ligeglad med rentefordelen, er det eneste, der står tilbage, at man kan pynte på statens regnskab i 1997. Man har et tilsvarende problem i

1998, fordi udgiftsniveauet altså matcher 1997, men man har ikke de ca. 8,8 mia. kr., som det egentlig drejer sig om. Det hele har kun til formål at pynte på statens budget.

Så er der Den Sociale Pensionsfond. Det er nok rigtigt, at der i sin tid har været overvejelser om, hvad man kunne gøre ved den fond. Men dér, hvor jeg har deltaget – kan jeg godt sige til finansministeren – har det klare svar været, at skal der ændres i Den Sociale Pensionsfond, så foregår det her i Folketinget. Så foregår det ved lovgivning. Loven, der gælder fra 1981, fortæller ganske klart, hvordan Den Sociale Pensionsfond sikres: at man sikrer grundkapitalen, at man ikke kan tage af grundkapitalen, og at der kun kan udloddes et beløb, der er til rest, efter at man har sikret værdiansættelsen af fonden, altså inflationsdækningen. Derfor var problemet for finansministeren, at man både i 1996 og 1997 efter loven kun kunne hæve 2,2 mia. kr. i fonden.

Og i august 1995 sagde finansministeren i en note til finansloven, at der ved førstgivne lejlighed vil blive fremsat lovforslag, fordi ministeren var klar over, at det her stred mod loven. Statsrevisorerne har sagt, senest i 1993, at man ikke bør lovgive ved noter eller ved tekstanmærkninger i finansloven, og hvis man gør det, bør det kun ske, når tiden ikke tillader andet, altså når det tidsmæssigt ikke kan lade sig gøre at fremsætte lovforslag.

Jeg kan kun have den opfattelse, at når finansministeren siden august 1995 ikke har fundet anledning til at komme med et forslag her i Folketinget om at ændre loven, så den blev i overensstemmelse med virkeligheden, er det, fordi finansministeren forsøger at undgå at få en debat om, at man rent faktisk nedbryder fonden med den øvelse, der er i gang, og fører pengene over i statskassen, selv om forudsætningerne var, at de skulle bruges til pensionsforbedringer, altså fremadrettet. Og derfor vil jeg igen appellere til, at hvis man skal optræde hæderligt, bør Folketinget forholde sig til et lovforslag, der giver hjemmel til det, som finansministeren er i gang med.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Frem for de juridiske spilfægterier skal jeg bare stille ét spørgsmål til hr. Thor Pedersen: Er hr. Thor Pedersen enig med regeringen, han var medlem af, i det, som har været det fælles synspunkt for den regering og Socialdemokratiet og mig bekendt de fleste andre partier her i Folketinget?